

Ik dacht wat zou dat zijn....?

door Cees Voort

Dat was toen ik de eerste keer van Thalia hoorde. Nog niet zo heel lang geleden. Ja heus, dat dacht ik.

En nu weet ik het.....

Ik had een stukje willen schrijven meteen na de laatste voorstelling van *The Pirates*, maar het lukte niet zo best. **Taratatatatarata** ging het maar door het hoofd. En Huwelijk Gruwelijk Afschuwelijk... Ja, ik ben weleens gescheiden, moet u weten - misschien heeft dat er iets mee te maken....

Maar enfin, het zit er wel allemaal in, in dat hoofd bedoel ik, en het moet er even uit, het *moet* gezegd. *Voordat ik het vergeet*, schreef Meijer Sluysers eens, als de titel van een prachtig boek over het Amsterdam van vóór 1940. (*Meneer, dat pak verslijt u nooit meer*, zei de koopman van het Watelooplein tegen een klant. En die man, de koopman bedoel ik, geloofde dat echt). Dat er even tussendoor.

Deze bloemen kreeg ik van Gerda, mijn collega op kantoor, na de uitvoering op zaterdag. Na ruim een week staan ze nog best mooi.

Ze vroegen mij daar, op dat kantoor, een paar dagen voor de voorstelling, of *The Pirates* leuk was en wat ze konden verwachten. Ja erg leuk hoor, zei ik. Mooie muziek, puike solisten. Maar de ouverture is wel wat lang, daar moet je even voor gaan zitten.

Wat is een ouverture? vroeg Bianca, die al acht jaar tegenover mij zit. De muziek aan het begin, zei ik, vóór het doek opgaat. Oooh, zei ze, goed dat ik dat weet. Weer wat geleerd. Maar van boekhouden hoef je haar niets meer te leren, dat heeft ze helemaal in de vingers.

Met z'n negenen waren ze gekomen, de schatten. Dat vind ik ze niet altijd maar die avond wel. Gisteren vertelde ik dat aan wat oude cafévrienden en iemand zei: dan hebben ze geen hekel aan je. Ja, daar zit wat in. Misschien wel.

Voor ik verder ga, nog even een heel klein stukje *Brigands*. Dit bierflesje, dat eens een flesje bier was, kreeg ik van Yvonne van het Smartlappenkoor, kort na de *Brigands*. Lief hè. Had ze speciaal voor ons gekocht ergens in België. Ja, ook voor Martin en Marcel. Het was lekker bier. Maar ja, vies bier maken ze niet in België, zoals de liefhebbers wel weten. Zie je die rover met zijn pijl en boog? Tja, die hadden wij niet....Dolken en zwaarden, geweren en pistolen... maar geen pijlen en bogen. Misschien de volgende keer.

Dat theater hè. In dat ietwat bizarre gebouw met die enorme buitentrapp – het lijkt wel

of je een pyramide aan het beklimmen bent. Wèl genoemd naar Geert Grote. Wij leerden al over hem op de lagere school, zoals dat toen nog werd genoemd. De voorman van een beweging die *De broeders des gemenen levens* heette. En zijn

gedachtengoed was de *Moderne Devotie*. Hij had een hekel aan de verspilling, corruptie en

decadentie in het Vaticaan. Een wegbereider van de reformatie, zo'n anderhalve eeuw later. Uiteraard al snel door Rome verboden, bestempeld als ketterij. Iemand van bijzonder historisch belang, die niet vergeten mag worden. Dus hulde aan gemeente en schoolbestuur. Maar in de vierde klas van de lagere school, nauwelijks tien jaar oud, is dat niet zo simpel. Daar konden wij *met ons eenvoudige verstand* nog lang niet bij.... Het gebouw met zijn doolhof van trappen en gangen is zeker modern, dat wel. Na zes voorstellingen verdwaal ik er nog steeds - moet je nou naar beneden of naar boven? Gelukkig liepen er steeds van die lieve meisjes en jongens rond die je de weg wel even willen wijzen. En die plek! De straat, bedoel ik. Toch nog een aardig stukje naar de tram.... zeker 's avonds laat in het donker met misschien slechts een vale maan.....Dan loop je daar toch niet zo graag in je eentje. Maar in het najaar gaan we zingen in de kerk, heb ik begrepen. Voel ik me weer eens wat beter thuis in het Huis van de Heer...

Huwelijk gruwelijk afschuwelijk....Dat had ik eigenlijk alleen vanuit de zaal bij de generale kunnen zien, want tijdens de uitvoeringen kon je niet echt meekijken en zeker niet in de zaal gaan zitten want dan ben je al in de schmink.... en ik had niets te doen in het eerte bedrijf....als een arme wees liep ik door de wandelgangen. Maar wel kon ik nog even alle meisjes bewonderen in hun strandjaponnetjes, vlak voor hun opkomst. Zoveel schoonheid zie je zelden bij elkaar.....

Waarom waren die spreekkoortjes van de politie nou zo moeilijk te onthouden? Het zit 'm toch een beetje in de vertaling denk ik.

That is not a pleasant way of putting it. Vertaald als: Men zou zich een tactvollere wijze van uitdrukken kunnen voorstellen. Ik stel voor: *Dat* klinkt allemaal heel naar! *Dat* kun je er uitknallen. *Men* niet. En even verderop: *We cannot understand it at all.* Vertaald als: *Wij kunnen er met ons eenvoudige verstand niet bij!* Ook dat zegt een stel eenvoudige dienders waarschijnlijk niet. Die roepen, zoals Sir William Gilbert schreef: Wij snappen er *niets* van! Maar goed, wie ben ik. Nee, ik weet het niet beter dan de dirigent van Thalia. En natuurlijk ook niet beter dan de vertaler van Thalia. Maar ik mag toch wel iets vinden, vind ik.

En wie had ooit kunnen bedenken dat ik gehuld in een antiek politiepak dansspasjes zou maken op een podium in het volle licht met een paar honderd man publiek? Ik niet in elk geval. En toch was het geweldig om te doen en zo zie je maar weer: je bent nooit te oud.

Wat een leuk orkestje had Alexander bij elkaar gescharreld hè.

Dank je Irma. Dank je Alexander. Dank je Edwin. Dank je Evert. Alle anderen evenzeer...Het was een mooie collectieve prestatie waaraan ik dankzij jullie en al die anderen een klein steentje mocht bijdragen.

Penzance, 2016